

„Aby byl člověk šťastný,
musí mu ke štěstí stále něco chybět.“

Claude Adrien Helvétius

Obsah

Co nás čeká?	3
Společně s dětmi ze ZŠ Komenského	4
Z našich aktivit	7
Úspěšné tradiční české obchodní značky	11
Příběhy věcí	16
Hvězdy stříbrného plátna	19
Z vnitřních pravidel SeniorCentra Skuteč	24
Cvičení paměti	26

Co nás čeká?

11. 9. 2019 posezení s Ševcovankou v pergolách

22. 10. 2019 podzimní slavnosti v budově PE

23. 10. 2019 podzimní slavnosti v budově DD

Dle přízně počasí a zájmu klientů výlety po okolí (letáčky s nabídkou budou včas vyvěšeny).

Každý sudý pátek vyjíždíme na nákupní výlet (pokud máte zájem, přihlaste se u aktivizačních pracovníků).

Každý lichý čtvrtek nás navštěvují psi přátelé z canis-terapeutického sdružení Kamarád.

Společně s dětmi ze ZŠ Komenského

Velmi rádi, a v poslední době spíše častěji, spolupracujeme se ZŠ Komenského ve Skutči. Z nedávné doby mohu vzpomenout na dvě vydařené akce.

Děti ze třídy paní učitelky Burgerové se letos zapojily do již 10. ročníku výtvarné soutěže Šťastné stáří očima dětí. Soutěž vyhlašuje Asociace poskytovatelů sociálních služeb a je určena pro děti od předškolního věku do 15 let. Záměrem tohoto projektu je přimět děti k zamyšlení se nad stářím, propojit generaci seniorů a dětí a přispět tak k jejich setkávání a vzájemnému poznávání. Snahou je přivést děti k zájmu o starší generaci, přimět je pomáhat a trávit více času nejen se svými prarodiči, ale i se seniory z jejich blízkého okolí. Toto se nám společně daří naplňovat a nejenom tímto projektem. Pro obrázky a fotografie dětem s ochotou vypomohly naše klientky jako modely. Další z dětí se mezitím vydaly s dalšími klienty na procházku po Skutči.

V závěru školního roku jsme byli přizváni na přednášku pana Petra Coubala z neziskové organizace Prales dětem, kterou ZŠ Komenského hostila. Organizace Prales dětem vznikla v Praze v roce 2009, aby se aktivně zapojila do světové ochrany deštných pralesů. Působí zejména v Indonézii a aktivně se věnuje záchraně deštných pralesů, ochraně kriticky ohrožených druhů zvířat se speciálním zaměřením na tygry sumaterské a vzdělávacím programům nejen v České republice.

Věděli jste, že pralesy ustupují například pěstování sóji luštinaté, přičemž 97 % produkce je určeno ke krmení hospodářských zvířat, a to především v Americe? Rýžová pole ustupují palmám olejným, přičemž jedna rostlina spotřebuje 7-15 l vody denně? Po 30 letech její životnosti a po vyčerpání zásob podzemních vod zůstanou na těchto místech pouště? Že 60 % všech léků pochází právě z pralesů?

Po přednášce pro nás měly děti připravené pohoštění a v povídání jsme pokračovali nad šálkem dobré kávy a dobrými zákusky od dětí a jejich maminek.

SENIOR
CENTRUM

VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

POSEZENÍ S ŠEVCOVANKOU

VE STŘEDU 11. 9. 2019 OD 14 HODIN
V PERGOLÁCH SENIORCENTRA SKUTEČ

VYSTOUPÍ PĚVECKÝ SBOR RADOST
K POSLECHU ZAHRAJE ŠEVCOVANKA

Z našich aktivit

3. 6. 2019 vystoupení dětí z MŠ Prosetín

3. 6. 2019 vystoupení dětí z MŠ Prosetín

10. 6. 2019 Celé Česko čte dětem, děti z MŠ Osady Ležáků

10. 6. 2019 Celé Česko čte dětem, děti z MŠ Osady Ležáků

11. 6. 2019 Celé Česko čte dětem, děti z MŠ Osady Ležáků

11. 6. 2019 Celé Česko čte dětem, děti z MŠ Osady Ležáků

12. 6. 2019 letní slavnosti s Mrákotínkou

12. 6. 2019 letní slavnosti s Mrákotínkou

Úspěšné tradiční české obchodní značky ETA

ETA, a. s. je obchodní firma sídlící v Hlinsku. Pod obchodní značkou

ETA je realizována výroba, prodej a opravy elektrických spotřebičů pro domácnosti, například žehličky, vařiče, vysavače, mixéry, vysoušeče vlasů a další.

Původní obchodní značku ETA vlastnila akciová společnost ETA pražského továrníka Bukovského. Název firmy byl odvozen ze slovního spojení „Elektrotechnické aparáty“. Společnost používající tuto značku sídlila od začátku dvacátých let 20. století v Praze Vršovicích a zabývala se výrobou rozhlasových přístrojů, hracích automatů, transformátorů a elektrických ledniček. V roce 1939 většinu akcií společnosti získala německá společnost Askania. Následně se výroba zaměřila na optické přístroje, včetně fotoaparátů.

V roce 1945 byla akciová společnost ETA - Askania znárodněna a jako výrobní závod začleněna do nově vzniklého národního podniku Meopta se sídlem v Přerově, na který přešla také práva vázající se k obchodní značce ETA. Meopta Přerov však obchodní značku ETA nevyužívala.

V roce 1943 zakoupil v Hlinsku část továrního objektu Jan Prošvic (1907-1989), český konstruktér a pražský podnikatel, a s chotě-

bořským podnikatelem a majitelem továrny na kovové zboží Vilémem Eckhardtem (1907-1991) založili akciovou společnost ESA. Název byl odvozen ze slovního spojení „Elektrotechnická společnost akciová“. Vstupní kapitál činil čtyři miliony protektorátních korun a dne 3. září 1943 byla společnost zaregistrována. Sídlem se stal objekt bývalé výroby hraček podnikatele Josefa Stašíka v Hlinsku (ve stejném místě v letech 1910-1933, dnes při ulici Poličská, stávala cihelna podnikatele Tlustého, následné roky přestavěná na galvanovnu a sklady).

Společnost ESA zaměstnala zhruba čtyřicet lidí a zahájila v továrních prostorách výrobu elektrotechnického zboží. Vyráběly se zde jednoduché elektrické žehličky s keramickou vložkou, plánovaná byla výroba prezentovaná jako telefonní rozdělovače

pro německý Wehrmacht. V souvislosti s vojenskou výrobou nehrozilo zaměstnancům tzv. totální nasazení na území tehdejší Třetí říše. V roce 1945 měla společnost ESA zhruba tři stovky zaměstnanců, rozšiřovala výrobu, byl zakoupen zbývajících tovární areál. Výroba žehliček dosáhla cca 200 tisíc kusů ročně, výrobní program byl rozšířen o vařiče, teploměry a měniče ke gramofonům. V roce 1948 byla společnost ESA znárodněna.

Po znárodnění byla původní společnost ESA začleněna jako výrobní závod pod správu pražského národního podniku Elektro-Praga, která do té doby (podobně jako automobilka Praga) náležela do koncernu ČKD.

Výrobní závod v Hlinsku započal produkci pod značkou Elektro-Praga, v roce 1950 byl výrobní závod osamostatněn, vznikl národní podnik Elektro-Praga Hlinsko.

V roce 1952 se začal vládnoucí režim připravovat na možný válečný konflikt a reorganizoval v rámci republiky některé výrobní činnosti.

Výrobce Avia Letňany měl obnovit utlumenou leteckou výrobu, proto montáž bývalých nákladních vozidel Škoda 706 R přesunul do výrobního závodu v Rýnovicích, začleněného do n. p. Elektro-Praga, Jablonec nad Nisou. Výrobní závod v Rýnovicích vyráběl silnoproudé armatury a také elektrické vysavače pro domácnosti, jejichž produkce byla předána do Hlinska.

Výroba elektrických motorů a vysavačové vzduchotechniky nebyla v původním výrobním programu n. p. Elektro-Praga Hlinsko, postupně se však stala nosným oborem činnosti. V roce 1953 vzniklo v Hlinsku nové vývojové a konstrukční oddělení, které později každoročně přicházelo s několika novými typy výrobků. Od roku 1954 byly vysavače exportovány tehdy i na tzv. západní trhy.

Obchodní značku ETA v 50. letech 20. století stále vlastnil n. p. Meopta Přerov a prakticky ji ovšem nevyužíval. Její atraktivní zvuk v Československu i v zahraničí vedl k tomu, že práva na ochrannou známku byly v roce 1960 převedeny na n. p. Elektro-Praga Hlinsko, který ji využil pro vybrané výrobky s označením tzv. oválnou značkou ETA (původní z roku 1929). Mnohé výrobky však byly dále označovány symbolem značky Elektro-Praga, ještě i v 90. letech 20. století. V roce 1991 se Elektro-Praga Hlinsko přeměnila na akciovou společnost a do roku 1995 dále název používala.

V roce 1996 došlo ke sjednocení značky, ochranné známky a názvu výrobce na ETA a. s. Výrobní program byl rozšířen o další druhy elektrospotřebičů pro domácnost, včetně výroby elektrických topných těles.

Důvodem organizačních změn byl také prodej firmy Elektro-Praga v Jablonci nad Nisou (výrobce elektroinstalačního materiálu) obchodní švédsko-švýcarské nadnárodní korporaci ABB se sídlem v Curychu.

Koncem 90. let 20. století měla společnost hospodářské problémy. V roce 2001 do ní vstoupila tehdy česká společnost Plastkov Liberec podnikatele Marka Rybáře a ve spolupráci s ní společnost ETA zaměřila část výroby na automobilový průmysl (výlisky, kabelové svazky aj.).

Výroba topných spirál a těles, včetně části výrobního areálu na ploše 7000 m², byla v roce 2001 prodána do vlastnictví společnosti Backer Elektro s.r.o., spadající pod švédský koncern NIBE Industrier AB.

V roce 2002 bylo součástí akciové společnosti ETA celkem šest dceřiných obchodních společností, z toho tři v zahraničí a dvě se zahraniční kapitálovou účastí. V Hlinsku se vyráběly zejména elektrické vysavače, v závodě v Miloticích nad Bečvou pak tepelné spotřebiče.

Prodejní program tvořilo 36 druhů výrobků se zhruba dvěma sty typy a provedeními, většina výrobků byla výsledkem vlastního vývoje společnosti a měla originální konstrukci. Společnost ETA-Trading spravovala tuzemskou obchodní síť, která zahrnovala 50 maloobchodních prodejen a 3 velkoobchodní střediska. V roce 2004 došlo ke sloučení firem ETA a Plastkov pod jednotné vedení, v roce 2005 se výrobní oddělení rozdělilo na dvě divize: Elektrické spotřebiče a Plastkov - výroba komponentů.

V roce 2008 firmu ovládla nizozemská společnost Benson Oak Capital. Do závodu v Hlinsku byla přenesena také část výroby likvidované firmy BTV Havlíčkův Brod. Podnik vykazoval

v následujících letech ztráty (21 milionů Kč při miliardových tržbách v roce 2008, 19 milionů korun při tržbách 746 milionů Kč v roce 2009). Nový majitel rozdělil dosud organizačně propojenou výrobu na část pro domácnosti a pro automobilový průmysl, začleněnou postupně ve společnosti ETA (2008), Plastkov (2009) a Megatech (2010).

V roce 2011 společnost ETA ukončila výrobu domácích elektrospotřebičů v Hlinsku a přesunula ji do spolupracující firmy E-technik v Miloticích nad Bečvou. V Hlinsku zůstalo cca 200 kmenových zaměstnanců pro logistiku, obchod, sklady a reklamace.

V listopadu 2016 byl do obchodního rejstříku zapsán jediný akcionář HP Tronic Zlín, spol. s r.o.

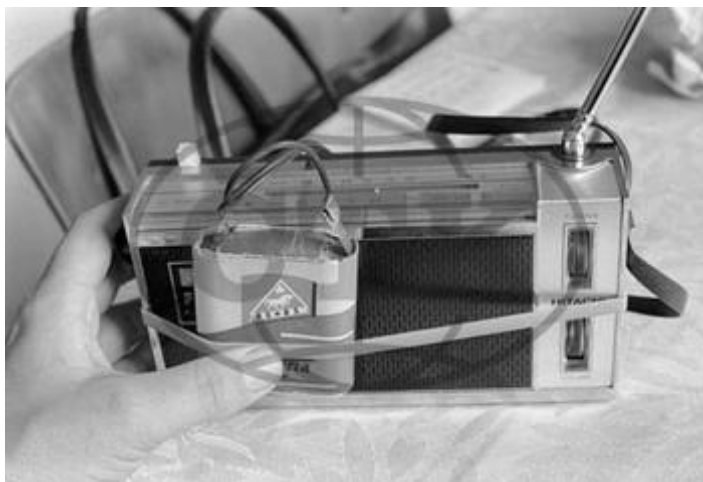

([https://cs.wikipedia.org/wiki/ETA_\(firma\)\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/ETA_(firma)))

Příběhy věcí

Tranzistorák - srpnová okupace (1968), Jeroným Janíček

Dělat rádio neboli vysílat, to byla v předinternetové době magie, kterou provozovalo v podstatě jen pár lidí. Mluvené slovo a jím nesená informace měly v éteru docela jinou váhu i sílu. Do studií vtrhly kamery, magie se rozplynula a společně se zvukem se začal on-line vysílat i obraz. Netvrdím, že je to špatně. Je to jen jinak.

Dvacet let vysílání v rádiu mám spojených především se svobodou. Svobodou rozhodování ve výběru hostů, kterých se ptám na cokoliv, co si připravím, nebo co mě během povídání napadne. Samozřejmost? Ne. A to ani dnes, tedy v době, kdy je komunistická cenzura učebnicovým heslem. V soukromém vysílání totiž cenzuru hbitě nahradil diktát obchodních zájmů, který umožnil šíření dalších prázdných a naprosto zbytečných slov i hudebních skladeb. Za dvacet let vysílání jsem si zkrátka svobody nikdy nepřestal vážit. Snad proto, že „mé“ rádio má svobodu vypálenou ve svém genetickém kódu, podobně jako já mám rádio v krvi už od narození.

V éteru zaplaveném normalizační hudbou se „má“ stanice ohlásila jako první z těch soukromých už na podzim roku 1990. Začala vysílat ze značně improvizovaného studia, zapuštěného v labyrintu po desetiletí uzavřených chodeb, na nichž kdysi spočívala tíha gigantické sochy jednoho z největších světových katů - Stalina. Radio 1 se zrodilo z čisté touhy po svobodě (a po alternativě vůči oficiálnímu rozhlasu), kterou se snažil komunistický režim čtyřicet let soustavně likvidovat, potírat a kriminalizovat. I když starým režimem nakažení úředníci zabavili první svobodné rozhlasové

stanici v tehdejším Československu vysílačku po pár dnech její existence, aby zabránili „pirátskému“ vysílání, začali lidé okamžitě podepisovat petici za obnovení vysílání a proti monopolu státního rozhlasu.

Přesně toho rozhlasu, v němž v polovině šedesátých let začal pracovat můj otec. Nastoupil do něj v době, kdy lidé začínali pomalu a opatrně věřit tomu, že je komunismus reformovatelný a slučitelný s řadou svobod. A tak bylo najednou možné klást ve vysílání Československého rozhlasu nomenklaturním kádrům nepříjemné otázky a zvát si k rozhovorům do té doby zakázané hosty, aniž by vedení a redaktoři museli mít strach z vyhazovu nebo vězení. Otec byl výrazným komentátorem tehdejšího demokratizačního procesu. Účastnil se charakteristických dobových rozhlasových seriálů, jejichž názvy již byly dávno zapomenuty. Vysokého charismatického redaktora s neobyčejným rozhledem a vzděláním začali lidé poznávat v běžném kontaktu podle nezaměnitelného hlasu. Jeho popularita rychle rostla.

A pak přišel 21. srpen roku 1968. Otec měl tehdy ranní směnu, která začínala v půl páté. Obrněné vozy a tanky „spřátelených vojsk“ rachotily Prahou a od půlnoci byl slyšet hřmot nákladních letounů Antonov, přivážejících armádní techniku. Před Československý

rozhlas na Vinohradské třídě přijelo šest sovětských tanků v půl osmé a na budovu začaly sypat první desítky střel. Neumím si představit, co všechno otec prožíval ve chvílích, kdy četl následující prohlášení. Přestože se snažil, jeho jindy pevný hlas se chvěl:

„Intervence se zdůvodňuje výpady proti spojeneckým vojskům, tedy intervence se zdůvodňuje výpady proti interventům, štvavými letáky a štváním v rozhlase, televizi i v novinách. Výstřely se tedy zdůvodňují lidmi na ulicích, papíry a slovy. Nuže, nevím o zemi, jejíž lid by vítal s jásotem své okupanty. Nevím o jiných provokačních letácích než o těch spojeneckých. A nevím o jiných štvavých rozhlasových projevech než o těch, které vysílá špatnou češtinou a špatnou slovenštinou okupační rozhlasová stanice Vltava. Ale přes všechny tanky v ulicích a letadla na obloze můžeme být opravdu klidní. Historie dá za pravdu nám a s námi i svobodě a lidskosti a skutečnému lidskému socialismu. Přátelé, posloucháte vysílání Československého rozhlasu.“

Kvůli účasti na protiokupačním vysílání byl jedním z prvních propuštěných zaměstnanců státního rozhlasu, v jehož studiích přežíval duch normalizace ještě dlouho po sametové revoluci. A v myslích některých zaměstnanců také. O tom byl otec až do své smrti pevně přesvědčen. I když nevím, co ráno 21. srpna 1968 cítil a o čem přemýšlel, bezpečně vím, že svou další a vynucenou práci číšníka nenáviděl a přede mnou se za ni styděl. Stejně tak nenáviděl spolupráci s tajnou policií, o níž se bláhově domníval, že je možné ji přelstít nebo před ní utéct. Utíkal před ní a vlastně i sám před sebou až do své smrti, i když všude kolem něj už dávno dýchala svoboda.

(zdroj: NOVÁKOVÁ, Petra, ed. *Příběhy věcí. 100 artefaktů za posledních 100 let.* Praha: Labyrint ve spolupráci s edicí Magnus Art, 2017, ISBN 978-80-87260-90-6)

Hvězdy stříbrného plátna

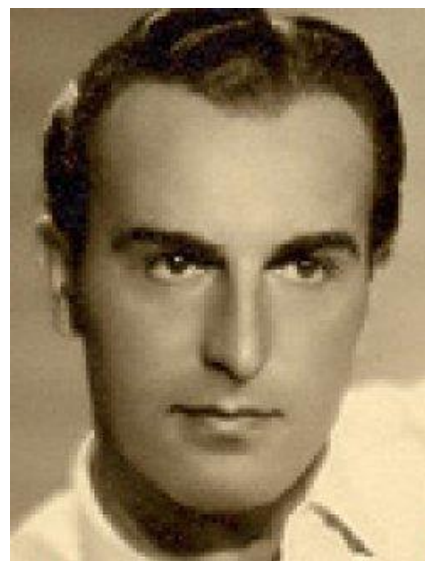
Raul Schráníl

(24. 3. 1910 Most – 20. 9. 1998 Praha)

Český filmový a divadelní herec, vlastním jménem Raoul Marian Kristian Schráníl.

Své nezvyklé jméno Raoul dostal po francouzském příteli svého otce. Otec Rudolf byl právníkem, nejdříve pracoval na okresním hejtmanství v Mostě, později byl ministerským radou na ministerstvu orby (zemědělství) ve Vídni. V roce 1906 se oženil s Alexandrou Polákovou, dcerou generálního inspektora na panství hraběte Šlika. V roce 1908 se jim narodila dcera Alexandra a o dva roky později syn Raoul. Raoulova matka (dcera pěvkyně Carolle Huttary) byla hudebně nadaná sopránová pěvkyně, hrála i na klavír. Její umění obdivovala i Ema Destinová. Byla zvána ředitelem Kovařovicem k angažmá do Národního divadla, avšak odmítla, neboť si to tehdy její budoucí manžel nepřál. Z matčiny strany byly v rodině umělecké vlohy, Raoulovým strýcem byl malíř Václav Rabas, sestřenicí Raoulova dědečka byla Betty, manželka Bedřicha Smetany.

Chodil do obecné školy u kostela sv. Vojtěcha v Praze a později nastoupil na reálku v Hellichově ulici, odkud byl však pro drobný přečin vyloučen. Trest vyloučení platil i pro všechny střední školy v Praze, a proto na radu otcova přítele, Jožky Davida, pozdějšího poválečného předsedy českého parlamentu, jej otec poslal po první světové válce na tři roky do německé školy pro Lužické Srby v Nížkém u Zhořelce v Sasku. Hned po ukončení školy odjel, opět na doporučení Jožky Davida, do Dijonu ve Francii, do gymnázia Lycée Carnot, kam byli od roku 1920 z iniciativy Edvarda Beneše (v Dijonu Beneš v roce 1908 studoval na univerzitě) přijímáni na tříleté stipendijní studium českoslovenští studenti. Tato tradice, která byla z politických důvodů několikrát přerušena, trvá dodnes.

Před ním tam studovali například Jiří Voskovec a Václav Černý, nebo v sedmdesátých letech režisér Zdeněk Troška. Maturitu složil Raoul s výborným prospěchem.

V Dijonu založil Voskovec tradici, podle které se na Vánoce nejezdilo domů, ale formou kabaretu slavili čeští studenti svátky na lyceu. Tam poprvé hrál divadlo. Kabaret organizoval poté také během vojenské služby, kterou absolvoval od roku 1933 v Berouně, v Chebu a posléze v Praze.

Po maturitě nastoupil na pár měsíců do kanceláře do skláren v Chlumu u Třeboně. Pak absolvoval v Maděrově obchodní škole na pražských Vinohradech jednoletý abiturientský kurs účetnictví a obchodnictví. Byl zaměstnán přes dva roky jako recepční a prošel hotely Wilson, Flora a Alcron.

Vzdušné torpédo 48 (1936)

Herecký talent v něm objevila členka Národního divadla Jarmila Kronbauerová, která bydlela nad Schránilovými v domě v Mělnické ulici č. 1 na smíchovské straně Újezdu. Matka mu u ní domluvila bez vědomí otce herecké hodiny. Kronbauerová se snažila přimluvit u rodičů, aby dali syna studovat na konzervatoř. Tatínek však nesouhlasil. Bratranec režisér Karel Anton poradil Raoulovi začít alespoň u divadelní šmíry a doporučil mu zajít do kavárny Rokoko na Václavském náměstí, kde se scházeli divadelní ředitelé. Tam ho oslovil principál Šlosr, který Raoula přivedl k malé kočovné společnosti, což podle Raoulových vlastních slov byla ta nejlepší herecká škola. Velký úspěch měl například v komedii

Kristián (1938)

Mařka, aneb deník sluřky, kde se poprvé objevil v pro něho typické roli milovníka.

Dva týdny štěstí (1940)

Na jedné venkovské štaci u Prahy se na něj přišel podívat i bratranec Karel Anton a slíbil mu najít něco lepšího. Tak se Raoul dostal v roce 1935 do divadla Vlasty Buriana, kde potřebovali náhradu za odcházejícího představitele milovníků.

Hrát neustále stejnou roli, vystupovat každý večer, v sobotu a v neděli dvakrát mu však nevyhovovalo a aby měl více času na filmování, po tři čtvrtě roku od Buriana odešel. Zájem o něj měl Jára Kohout, nakonec však od března 1937 Raoul nastoupil k herecké skupině Theodora Pištěka Okružní cesta a ve dny, kdy nebylo filmování, jezdili po venkově a hráli divadlo. Hrál také v rámci divadelních představení Kulturního výboru Československé filmové unie.

Při hostování v Českých Budějovicích obdržel nabídku na angažmá v místním divadle na sezónu 1938/39, nikdy zde však z časových důvodů nehrál. V roce 1939 přijal angažmá v Divadle Anny Sedláčkové, kde se repertoár často střídal. Zde působil až do roku 1941. Později byl bez stálého angažmá a spolupracoval s divadelní společností H. Zöllnerové.

Hotel Modrá hvězda (1941)

U prarodičů v Chotětově si otevřel biograf nazvaný Vlast a pořádal tam také besedy a pohostinská vystoupení svých hereckých kolegů. Hostoval také v Divadle na Vinohradech a v Uranii.

Od roku 1935 začal hrát ve filmech a jeho kariéra strmě stoupala. Brzy se stal jedním z nejčastěji obsazovaných českých herců. Jen v roce 1937 hrál v deseti filmech. V anketě čtenářů Kinorevue v roce 1940 byl hodnocen jako devátý nejpopulárnější herec.

Po druhé světové válce jezdil s estrádní skupinou, krátce působil v satirické scéně Kotva, kterou založili Ferenc Futurista se svým bratrem Emanem Fialou. Po únoru 1948, když byl označen za syna kulaka a v Praze nesměl z rozhodnutí ministra Kopeckého hrát, působil zájezdovém Vesnickém divadle, spadajícím pod Ministerstvo zemědělství, kam si ho prosadil ředitel divadla František Smažík. Tam hrál například roli chlapáckého dělníka Jana ve hře E. F. Buriana Krčma na břehu a jezdil po estrádách.

V padesátých letech 20. století byl při zájezdu do Humpolce zatčen, obviněn z přípravy k emigraci a uvězněn na tři čtvrtě roku. Obvinění se neprokázalo a po propuštění pracoval v různých profesích, mimo jiné i jako dělník na základech Stalinova pomníku, jako zásobovač u cirkusu, na Mostě

S herečkou Zitou Kabátovou

intelligence a vrtal artéskou studnu u Mariánských Lázní. V letech 1953-1954 byl konferenciérem ve Varieté u Nováků a později mu pomohl Jaroslav Štercl k angažmá v souboru v pražské Alhambře. Načas se vrátil do Vesnického divadla, přejmenovaného v roce 1959 na Státní zájezdové divadlo a pracoval zde od února 1960 až do zrušení divadla v roce 1962.

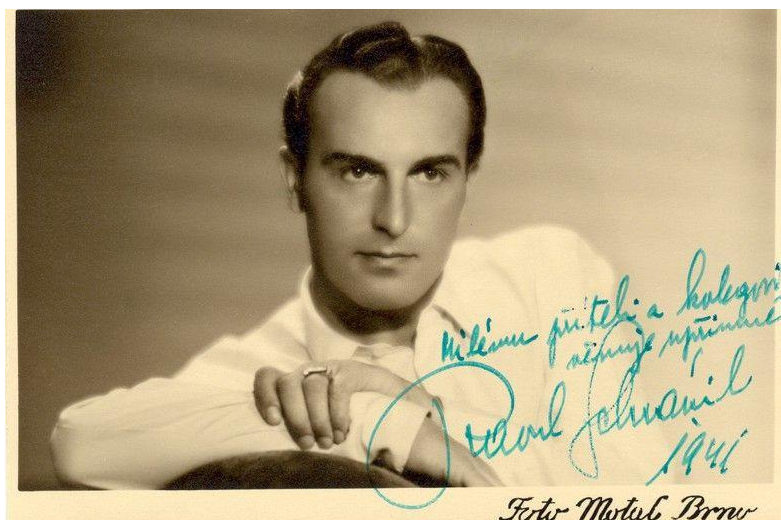
Později nastoupil v Mladé Boleslavi, kde se seznámil s mladou herečkou Věrou Liškovou, která se stala později jeho druhou manželkou. Po třech letech působení v divadle, kdy ředitel Antonín Dvořák navrhl spojit divadla v Kladně a v Mladé Boleslavi do jednoho organizačního celku, odešel Raoul s manželkou z Mladé

Boleslavi a nastoupil v divadle v Ostravě. Jiří Dohnal mu nabídl místo sólisty ve sboru Národního divadla v Praze, avšak Ministerstvo kultury návrh neschválilo a Raoul skončil jako kulturně propagační referent v divadle, kdy organizoval zájezdy a působil jako překladatel.

Po celý svůj život se jednalo o člověka s velkým osobním šarmem, jenž oplýval nevšedním charismatem a který bezvadně ovládal společenské chování a uhlazené vystupování. Proto se hodil především pro role mužů z vyšších společenských vrstev, často hrál různé šviháky, světáky, milovníky apod.

Po druhé světové válce tento typ herců nebyl příliš žádoucí, do prostředí dělnických budovatelů socialismu se příliš nehodil, jeho oslnivá předválečná kariéra byla v té době u konce. Ve filmu sice hrál dost často, ale už jen malé či epizodní role. V roce 1993 se objevil ve filmech Šakalí léta (číšník) a Zámek v Čechách (hrabě Karel) a v roce 1994 v seriálu Bylo nás pět (pan Vařeka st.).

Byl dvakrát ženatý, první manželka Růžena Havelková byla manekýnou v kožešnictví ve Štěpánské ulici (svatba 1939), později se rozvedli. Z manželství se narodila dcera Alexandra a syn Raoul (nar. 1945), obě děti po roce 1968 postupně emigrovaly. S druhou manželkou, herečkou Věrou Liškovou (nar. 1930) byl téměř 30 let, až do své smrti.

(https://cs.wikipedia.org/wiki/Raoul_Schránil)

Z vnitřních pravidel SeniorCentra Skuteč

Hospitalizace a úmrtí klienta

V případě hospitalizace klienta je bez průtahů informována kontaktní osoba. Informace poskytuje vedoucí zdravotní péče, v její nepřítomnosti denní sestra, příp. zdravotní sestra ve směně.

Po dobu nepřítomnosti klienta (odjezd do nemocnice apod.) je pokoj uzamčen a klíč je uložen u sociálního pracovníka. V případě dvoulůžkového pokoje jsou věci při nepřítomnosti klienta uzamčeny do jeho skříně. Klíč od skříně je uložen na sesterně oddělení. Cenné věci (cennosti, hotovost, mobilní telefon apod.) jsou uloženy do hotovostních depozit klienta.

V případě úmrtí klienta je sloužící sestrou informována vedoucí zdravotní péče, která přivolá lékaře, ev. rychlou záchrannou službu. Po ohledání těla je vedoucí zdravotní péče (v její nepřítomnosti denní sestrou, příp. zdravotní sestrou ve směně) bez průtahů informována kontaktní osoba, ředitel a vedoucí sociální péče.

Aby mohla kontaktní osoba převzít majetek zemřelého důstojným způsobem, je tato osoba informována o tom, že po dobu nejdéle 1 týdne bude majetek zemřelé osoby ponechán v jejím pokoji, tak aby mohlo dojít k jeho předání kontaktní osobě. Kontaktní osoba je povinna tyto věci odvézt ze zařízení. Pokud tak neučiní, budou věci zlikvidovány a úhrada za likvidaci bude požadována v dědickém řízení. Věci umístěné v trezoru na pokoji jsou předány osobě, kterou klient určil. Uložená finanční a hmotná depozita klienta postupujeme do dědického řízení.

Ukončení pobytu

Pobyt v SeniorCentru Skuteč je možné ukončit písemnou dohodou klienta a Poskytovatele nebo písemnou výpovědí klienta nebo Poskytovatele.

V případě ukončení pobytu je klient povinen předat pokoj do 10 hodin posledního dne výpovědní lhůty.

Výpovědním důvodem ze strany Poskytovatele může být opakované porušení Smlouvy nebo Vnitřních pravidel, příp. hrubé porušení Smlouvy nebo Vnitřních pravidel.

Za porušení je považováno především:

- verbální napadání ostatních klientů nebo zaměstnanců,
- omezování práv ostatních klientů nebo zaměstnanců,
- vynucování si úsluh od ostatních klientů nebo zaměstnanců,
- vynucování si finanční výpůjčky od ostatních klientů nebo zaměstnanců,
- hromadění nebezpečných předmětů, které mohou způsobit ohrožení zdraví klientů, zaměstnanců nebo škody na majetku,
- nedodržování základních hygienických norem,
- kouření mimo vyhrazené prostory,
- nezaplacení úhrady.

Za hrubé porušení je považováno především:

- fyzické napadení jiného klienta nebo zaměstnance,
- úmyslné poškození majetku Poskytovatele nebo majetku ostatních klientů,
- krádež majetku Poskytovatele nebo majetku ostatních klientů.

Cvičení paměti

Přesmyčky rostlin

Přeskupte pímena tak, aby z každé skupiny písmen vznikl název rostliny.

ZNIDVIA

ADLILGOA

PARCH

ECMIŘEČE

KLAFIA

NASAKAS

ŽREŮ

ENÚPTIE

Řešení: divizna, gladiola, chrpa, čemerice, fialka, sasanka, růže, petunie

Skrývačky

V následujících větách jsou ukryty názvy měst.

Vlasta chová kočky.

To byla Jirkova kamarádka.

Přerovnála si věci ve skříních.

Ze svého výdělků musela zaplatit Katka daň.

Naučil ji čínsky.

Byli maličko líní.

Byla to ta lípa, co vyrostla u domu.

Chlapec se uhodil do břicha.

Řešení: Tachov, Jirkov, Přerov, Kadaň, Jičín, Kolín, Pacov, Dobruška

(zdroj: SUCHÁ, Jitka, *Cvičení paměti pro každý věk*. Praha: Portál, 2012, ISBN 978-80-262-0140-3)

Zajímavosti v zeměpisných názvech

Zeměpisn název z druhého sloupce označeného písmeny přiřaďte k přívlastku z prvního sloupce označeného čísly.

1. Země galského kohouta	A. Litovel
2. Země tisíce jezer	B. Bajkal
3. Moravský ledovec	C. Petrohrad
4. Benátky severu	D. Mazurská jezera
5. Sibiřské moře	E. Havana
6. Moravský betlém	F. Francie
7. Hanácké Benátky	G. Budapešť
8. Perla na Dunaji	H. Praděd
9. Paříž Karibiku	I. Kutná Hora
10. Monte Carlo středověku	J. Finsko
11. Zelené plíce Polska	K. Slovinsko
12. Nový Zéland Evropy	L. Spreewald
13. Německé Benátky	M. Štramberk

Řešení: 1F, 2J, 3H, 4C, 5B, 6M, 7A, 8G, 9E, 10I, 11D, 12K, 13L

(zdroj: SUCHÁ, Jitka. Zajímavosti v zeměpisných názvech. *Sociální služby*. 2019, 21(5), 44. ISSN 1803-7348)

KAVÁRNA

Otevírací doba:

Pondělí 12.30 – 13.00

Úterý 12.30 – 13.00

Středa 12.30 – 13.00

Čtvrtek 12.30 – 13.00

Pátek 12.30 – 13.00

**Kavárnu najdete v hlavní
jídelně budovy Penzionu.**

Zpravodaj vychází jako čtvrtletník SeniorCentra Skuteč.

Příspěvky můžete zasílat na email bodlakova.linda@scskutec.cz